

Luigija sem srečal nekega popoldneva v Greenwichu, država Connecticut. Rekel je:

»Zdravo, dolgo se že nisva videla! Pridi kdaj k meni, boš vozil silhouette!«

Luigijev oče je dolga leta prodajal ferrarije, zato sem za vsak primer vprašal:

»Kaj je to?«

»Majhen, zabaven lamborghini!«

In sem res šel! Da bi videl, kakšen je Ampak kar takoj naj povem, da to ni bil pravi test! Kako za vraga nai testiram, če sedi poleg mene lastnik avtomobila in mi ves čas gleda pod roke! In zraven govor, naj pretikam nežnejše, zaviram z občutkom, vijugam z usmiljenjem. Kljub temu sem se naprezał, da bi vozil po svojem okusu.

Silhouette je bil opran in rdeč. Živo rdeč. Krvavo rdeč. Tako zelo rdečega avtomobila nisem videl še nikoli prej. Táčas, ko sem ga gledal, se mi je zdel, da dobívam vročino. Peklenski avto!

»Tale Bertone je krasen fant, ali ne?« je rekel Luigi.

Seveda sem pritrdil! Nič takšnega nisem opazil, kar bi bilo Bertoneju, oblikovalcu, moč zameriti.

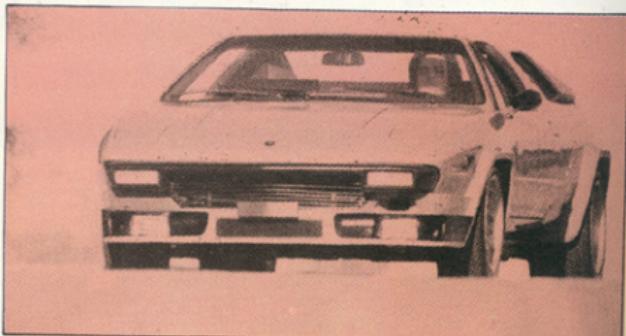
Potem sem dvignil pokrov nad motorjem.

Aluminijasti osemvaljnik. Štiri uplinjači. Štiri odmične gredic. Oгромно конjsko moći. In poseben tlačilnik za pripravljanje klime v prostoru za potnike. Ko gre za avto, Italijani ne lažejo. Ne poznajo umazanih trikov. Pri njih je, pravim, kadar gre za avto, vse čisto. Brezhibno. Perfektno. Gume so pirelli 77, nizke in tako široke, da se zdijo vsi štirje blatniki nabiti do zadnjega milimetra prostora. Streha iz plastike spominja na slonovo kožo, ampak z nekaj gibjo jo je moč snegli in se voziti na preprib. Motno črna plastika je naspoloh zelo priljubljena pri italijanskih avtomobilom. Tudi pri tem Lamborghiniju. Bild, naš fotograf, hoče delati.

Torej sedem v avto, da ga bomo slikali. Hudiča, sedim pa slabol! Prenizko, predaleč od volana, preveč zleknjen. Glava je zasukana proti stropu, ne k česti. Potem

Lamborghini silhouette

Ko ga je zagledala, je našobila ustnice in rekla: »Obli...

zasučem kluč. Najprej je slišati črpalko za gorivo. Zvok me spominja na tistega iz mojega radikalnega budilnika. Potem se zgane motor. Dobri starji italijanski časi. Zvok je polnokrvni, slišati je sesanje upljučev, sumjenje ležajev in grmenje batov. Izpuh je ukročen, toda nič manj plemenit, kot se spodobi. Poženem in že prehitrevam.

„Glejte! Tamle je plavolaska v Mustangu. Ko je zagledala moj „lumbo“, je našobila ustnice in stavim, da je rekla – Ooooh! – Čudovita punca. Vozil bi za njo, če ne bi bil v službi!“

Potem sem ustavil na samotni ulici, na

tlaku iz kock, Bill je pa stopil na streho svojega eldorada. Da bi bil videti samo lamborghinii v kocke. A se je pripeljal v kader policij in rekel, naj se takoj spravimo s sredine ceste. Tudi takšni ljudje so na svetu, ki jih niti rdeč silhoueta ne spravi v dobrvo voljo. Tega policaja že ni

Tako smo preživelji dan. Saj sem že rekel: to ni bil test, to je bil prijeten septemberski utrinek, nabit z užitki, ki jih ponuja takšen majhen lamborghini, nabit z vsem, kar lahko stakne v dobrem avtomobilu.

Ta dan sem preživel na nizkem sedežu, ob visokem grebenu ob moji desnici in ob kratki prestavni ročici. Vozil sem se trdo, a kot prilepljen na cesto. Pri Lamborghiniju se spoznajo na podvozje in vzmeterjen!

In kadar kol sem na novo speljal, je bilo slišati takole: «Rrrrrrrrrrraaaaaaaagggggggghhhhhhhmmmmmmmmmm, CHIRP, rrrrrrrrraaaaaaaagggggggghhhhhhhmmmmmmmm, CHIRP, rrrrrrraaaaaaa...». Tako vse do zadnjega kilometra na uro, v peti prestavji.

Luigi je imel prav! Lambo je zares zabaven avto! Hvaležen sem mu bil, da me je povabil na vožnjo!

Tako je svoje užitke z lamborghinijem popisal testnik ameriške revije Car and Driver.